

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut oparty na trzech łącznych przesłankach określonych w orzecznictwie, a wynikających z wyroku z dnia 8 listopada 2011 r., *Idromacchine i in./Komisja*, T-88/09, EU:T:2011:641, zmierzający do pociągnięcia do odpowiedzialności Unii Europejskiej na podstawie art. 340 akapit 2 TFUE. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

1. W pierwszej części zarzutu skarżąca podnosi, iż w swojej skardze do Komisji Europejskiej zawiadomiła o niezgłoszonych interwencjach państwa francuskiego przybierających formę kapitału inwestycyjnego w ramach funduszu zarządzanego przez spółkę prawa prywatnego dysponującą prawami wyłącznymi lub specjalnymi w rozumieniu art. 106 ust. 1 TFUE. Uważa ona, iż Komisja nie uwzględniła postanowień i zasad określonych w wyrokach sprawach *Dilly's Wellnesshotel C-493/14* z dnia 21 czerwca 2016 r. oraz *Eesti Pagar AS C-349/17* z dnia 5 marca 2019 r. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła, po pierwsze, zasadę „lex posteriori derogat legi priori”, po drugie, hierarchię norm określoną w art. 288 TFUE i po trzecie, zasadę „lex specialis derogat legi generali”. Wreszcie, Komisja naruszyła prawa proceduralne skarżącej nie wszczynając formalnego postępowania, przewidzianego przez art. 108 ust. 2 TFUE, w rozsądnym terminie.
2. W drugiej części zarzutu skarżąca podnosi, że pozbawiono ją decydujących i niezbędnych skutków prawnych wynikających z wszczęcia formalnej procedury, które pozwoliłyby jej uzasadnić przed sądami krajowymi istnienie obowiązku odzyskania rozpatrywanej bezprawnie przyznanej pomocy. Zdaniem skarżącej pozwoliłoby to jej na uzyskanie środków tymczasowych pozwalających zmierzyć się z pilnym problemem braku wystarczających dochodów.
3. W trzeciej części zarzutu skarżąca podnosi, iż bezpośredni i pewny charakter poniesionej szkody został wykazany na tej podstawie, że niezgodne z prawem zachowanie Komisji przeszkodziło jej w uzyskaniu wypłaty odszkodowania od władz francuskich, która pozwoliłaby jej na zapłatę jej zobowiązań bankowych, co spowodowało szkodę majątkową, utratę szansy oraz krzywdę, których zrehabilitowanie należy do Unii.

(¹) Nieujawnione informacje poufne.

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2020 r. – *Ighoga Region 10 i in./Komisja*

(Sprawa T-582/20)

(2020/C 414/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Interessengemeinschaft der Hoteliers und Gastronomen Region 10 e.V. (*Ighoga Region 10*) (Ingolstadt, Niemcy), MJ i MK (przedstawiciel: Rechtsanwalt A. Bartosch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 28 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.48582 (2017/FC) – Niemcy – domniemana pomoc państwa na rzecz *Maritim-Gruppe* i *KHI Immobilien GmbH* (Ingolstadt);
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na jednym zarzucie, w drodze którego skarżąca dochodzi naruszenia przysługujących jej praw procesowych jako stronie zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 2015/1589 (¹) z powodu odmowy wszczęcia przez pozwaną formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE przeciwko Niemcom.

Jedyny zarzut jest podzielony na cztery części w sposób następujący.

1. Po pierwsze, skarżący twierdzą, że poważne trudności związane z bezpośrednimi korzyściami, z jakich korzysta grupa Maritim w związku z prowadzeniem Centrum Kongresowego w Ingolstadt („CC-IN”) i hoteli nie zostały pokonane, ponieważ
 - strona pozwana nie przeprowadziła niezależnej kontroli procedury przetargowej dotyczącej funkcjonowania Centrum Kongresowego Ingolstadt, pomimo istnienia konkretnych dowodów podważających prawidłowość procedury przetargowej dotyczącej funkcjonowania Centrum Kongresowego Ingolstadt;
 - strona pozwana w ramach badania adekwatności warunków dzierżawy na rynku zastosowała niedopuszczalny pod względem prawnym standard;
 - dodatkowo strona pozwana zastosowała niewłaściwe kryterium dla celów tego badania adekwatności warunków dzierżawy na rynku; oraz
 - wreszcie, strona pozwana odmówiła zastosowania odpowiedniego poziomu odniesienia dla oceny adekwatności rynku.
2. Po drugie, skarżący podnoszą, że nie zostały przewyżczone poważne trudności dotyczące pośrednich korzyści grupy Maritim, ponieważ strona pozwana całkowicie zignorowała etap skargi administracyjnej i w rezultacie popełniła liczne błędy w ocenie stanu faktycznego.
3. Po trzecie, skarżący twierdzą, że poważne trudności nie zostały pokonane z powodu całkowitego braku jakiegokolwiek badania przedmiotu skargi, a mianowicie rzekomej nadmiernej kompensacji finansowania CC-IN.
4. Po czwarte, skarżący podnoszą, że nie zostały przewyżczone poważne trudności wynikające z błędnej oceny kryterium pomocy między państwowej, ponieważ
 - strona pozwana zbadała tę przesłankę faktyczną w odniesieniu do niewłaściwej działalności gospodarczej;
 - czyniąc to, przyjęła za podstawę błędną przesłankę prawną;
 - całkowicie zignorowała dowody przedstawione w skardze na poparcie ich twierdzenia, że należało wyjść z założenia spełnienia kryterium między państwowego; oraz
 - w końcu zastosowała niewłaściwe i błędne merytorycznie kryteria.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2020 r. – MP / Komisja

(Sprawa T-588/20)

(2020/C 414/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: MP (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej z dnia 9 lutego 2020 r. w sprawie wniosku o ustalenie uprawnień emerytalnych na podstawie zasad obowiązujących przed 1 stycznia 2014 r., utrzymanej w mocy decyzją z dnia 12 lutego 2020 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.